

Sygn. akt VII K 511/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr. sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 roku, 22 grudnia 2016 roku

sprawy **Ż. W.** c. J. i S. z domu K. ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 16 lutego 2016r. około godz. 19:25 na ulicy (...) w P. prowadziła po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki C. (...) o nr rej (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 19:32 do stężenia 0,61 mg/l, o godz. 19:35 do stężenia 0,56mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czyn umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej **Ż. W.** warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej **Ż. W.** świadczenie pieniężne w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jeden) roku;
4. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16.02.2016 roku;
5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 511/16

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2016r. około godz. 19.25 funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w P. podjęli interwencję wobec **Ż. W.**, kierowcy pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...). Przed zatrzymaniem kobieta powadziła opisany wyżej pojazd, zmieniając miejsce jego uprzedniego zaparkowania, częściowo na pasie jezdni przy ul. (...) w P.. Przejechała kilka metrów.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego - k. 9, k. 14v, 22 akt sądowych

notatka urzędowa- k. 1

zeznania świadka A. S. –k. 14v, k. 21v akt sądowych

zeznania świadka K. W. – k. 17v, k. 22 akt sądowych /

Ż. W. została poddana badaniom stanu trzeźwości. Wynik badania przeprowadzonego o godz. 19:32 wykazał u badanej - 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast o godz. 19:35- 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu - k. 2/

Oskarżona Ż. W. ma 38 lat, legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu malarz. Prowadzi gospodarstwo rolne, z tego tytułu osiąga dochody na poziomie 1.000 złotych w skali miesiąca. Jest zamężna, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Nie była uprzednio karana.

/ informacje podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy k. 14-14v

karta karna – k. 5

informacja o dochodach – k. 20-21/

Przesłuchiwana w charakterze podejrzanej Ż. W. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Jak wyjaśniła, w dniu 16.02.2016r. około godz. 19.25 siedziała w samochodzie marki C. (...) nr rej. (...) zaparkowanym przy ul. (...). Wcześniej spożywała alkohol. Samochód był zaparkowany trochę krzywo. Jak przyjechała była trzeźwa. Alkohol piła u koleżanki. Wyszła do swojego pojazdu po zapalniczkę. Podjechał patrol policji. Powiedzieli, że pojazd stoi krzywo, żeby stanęła prosto. Oskarżona cofnęła autem. Została poddana badaniom trzeźwości z wynikiem pozytywnym.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 9/

Przesłuchiwana w charakterze oskarżonej Ż. W. przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśniła wsiadła do samochodu aby odpalić sobie papierosa. Podjechał patrol policji. Cofnęła metr, pojazd stał krzywo. Kiedy pojazd był parkowany stały inne auta, dlatego oskarżona zaparkowała nieco bokiem. Tam można parkować. Wypiła 3-4 piwa. Wracła od znajomych, gdzie piła alkohol. Zamierzała nocować u koleżanki, do której szła. Chciała zapalić papierosa, nie mogła odpalić zapalniczki, dlatego wsiadła do samochodu, aby odpalić papierosa. Wówczas podjechali funkcjonariusze Policji. Cofnęła autem, myślała, że funkcjonariusze zwrócą jej uwagę.

/wyjaśnienia oskarżonej- k. 14v-15, k. 22 akt sądowych/

Sobie papierosa. Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, przyznającej się do winy. W zakresie w jakim oskarżona wspomina, że spożywała alkohol, wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a to protokole badania stanu trzeźwości. Dokument ten sporządzony został w sposób jasny i przejrzysty, a stężenie alkoholu podane zostało we właściwych jednostkach (mg/l). Badania stanu trzeźwości przeprowadzone zostały zgodnie z wymogami określonymi w przepisach art. 129 ust. 2 pkt 3, art. 129 i ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012, poz. 1137 tekst jedn.).

Nie ma podstaw aby kwestionować wyjaśnienia oskarżonej w zakresie w jakim wskazuje, że przejechała nieznaczny odcinek, zmieniając miejsce zaparkowania pojazdu. Wyjaśnienia oskarżonej znajdują bowiem w tej części potwierdzenie w zeznaniach świadków A. S. oraz K. W., interweniujących wobec oskarżonej funkcjonariuszy Policji. Relacje świadków wskazują, że oskarżona przeparkowała krzywo zaparkowany pojazd. Pojazd nie był wcześniej w

ruchu, chociaż oskarżona siedziała w pojeździe. Nie ma przeciwdowodu nakazującego dyskwalifikację wyjaśnień oskarżonej, że do pojazdu wsiadła po to aby zapalić papierosa, miała problem z zapalniczką. Nie ma też podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonych w zakresie oświadczenia, że alkohol spożywała po tym, jak pojazd został uprzednio zaparkowany. Nie ma innych dowodów, poza wyjaśnieniami oskarżonej, na podstawie których można poczynić co do tej kwestii ustalenia. Wprawdzie oskarżona była widziana przez funkcjonariuszy Policji w pojeździe tego dnia, ale w godzinach przedpołudniowych. Oskarżona przyznaje te okoliczności. Tymczasem zatrzymanie i poddanie oskarżonej badaniom celom zweryfikowania trzeźwości miały miejsce o godz. 19.25. Należy ponownie podkreślić, iż zeznania świadków A. S. oraz K. W. dowodzą, iż w momencie podjęcia obserwacji pojazd oskarżonej stał, kierująca zmieniła następnie miejsce jego parkowania.

Stąd też na podstawie tak zebranego materiału dowodowego uzasadniona jest ocena, że oskarżona dopuściła się występkę polegającego na tym, że w dniu 16.02.2016r. w P., ul. (...) prowadziła po drodze publicznej samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 19:32 do stężenia - 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast o godz. 19:35 do stężenia - 0,56 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym oskarżona wyczerpała dyspozycję art. 178a § 1 kk.

Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżona niewątpliwie spożywała alkohol, na co wprost wskazała w swoich wyjaśnieniach i w związku z tym znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Kierując samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, zrealizowała więc znamiona zarzucanego jej czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1kk.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonej, albo jej winę. W momencie podejmowania zarzucanego oskarżonej działania przestępnego była ona osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżona jest zdolna do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdowała się w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niej wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy.

Odnosząc te rozważania do realiów przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że stopień nietrzeźwości oskarżonej nieznacznie przekracza ustawowy próg. W tym stanie oskarżona przejechała nieznaczny odcinek drogi, rzędu kilku metrów, potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu było minimalne.

Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonej nie sposób nie przeanalizować jej dotychczasowego sposobu życia, uprzedniej niekaralności oraz zaprezentowanej w toku postępowania postawy, tj. oskarżona od początku przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyrażała gotowość dobrowolnego poddania się karze.

W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżona pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazuje na to jej postawa w

procesie. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany oskarżonej, na tle jej dotychczasowej drogi życiowej ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Dotychczasowy, ustabilizowany styl życia oskarżonej, pozwala na ocenę, że oskarżona akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydemem jaki miał miejsce w dniu 16.02.2016 roku. Mając powyższe na uwadze, Sąd sformułował wobec oskarżonej pozytywną prognozę kryminologiczną, oznaczając okres próby na dwa lata. Okres ten w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W związku z tym, że oskarżona prowadziła w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny – samochód osobowy zasadne jest czasowe wyeliminowanie wspomnianej od udziału w zmotoryzowanym ruchu lądowym, chociaż orzeczenie środka zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie jest obligatoryjne w sprawie, wobec zastosowania wobec oskarżonego instytucji przewidzianej w art. 66 kk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r. I KZP 33/01, OSNKW 2002/3-4/15). Mając na uwadze zawartość alkoholu tylko nieznacznie przekraczającą ustawowy próg trzeźwości a odcinek pokonany w tym stanie minimalny, w ocenie Sądu pozbawienie oskarżonej uprawnień do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi, w minimalnym okresie 1 roku zapewni realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów wskazanego środka karnego. Mając na uwadze zatrzymanie w toku dochodzenia prawa jazdy, Sąd mając za podstawę treść art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonej okres zatrzymania dokumentu na poczet orzeczonego środka karnego.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 Sąd zobowiązał oskarżoną do uiszczenia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 2.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, mając na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonej.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70,00 zł obejmującą:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30,00 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).